DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 22 juni 2011 *

I mål C-399/09,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Nejvyšší správní soud (Republiken Tjeckien) genom beslut av den 23 september 2009, som inkom till domstolen den 16 oktober 2009, i målet

Marie Landtová

mot

Česká správa sociálního zabezpečení,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot samt domarna K. Schiemann (referent), L. Bay Larsen, A. Prechal och E. Jarašiūnas,

* Rättegångsspråk: tjeckiska.

generaladvokat: P. Cruz Villalón,
justitiesekreterare: handläggaren K. Malaček,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 november 2010,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Landtová, genom V. Vejvoda, advokát,

— Tjeckiens regering, genom M. Smolek och D. Hadroušek, båda i egenskap av ombud,

— Slovakiens regering, genom B. Ricziová, i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom K. Walkerová och V. Kreuschitz, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 3 mars 2011 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 12 EG och artiklarna 3.1, 7.2 c, 10 och 46 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om

tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 629/2006 av den 5 april 2006 (EUT L 114, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1408/71), samt av punkt 6 i del A i bilaga III till förordning nr 1408/71.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Marie Landtová, medborgare i Republiken Tjeckien samt bosatt i denna medlemsstat, och Česká správa sociálního zabezpečení (den tjeckiska socialförsäkringsförvaltningen, nedan kallad správa), angående beloppet på den partiella ålderspension som denna förvaltning har beviljat henne.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätten

3 I åttonde skälet i förordning nr 1408/71 anges följande:

”Det är lämpligt att anställda och egenföretagare som flyttar inom gemenskapen omfattas av en medlemsstats sociala trygghetssystem, så att man undviker kumulering genom flera medlemsstaters tillämpliga lagstiftning och de komplikationer som följer av detta.”

4 I artikel 3.1 i förordning nr 1408/71 föreskrivs att ”[o]m något annat inte följer av de särskilda bestämmelserna i denna förordning har personer, för vilka denna förordning gäller, samma skyldigheter och rättigheter enligt en medlemsstats lagstiftning som denna medlemsstats egna medborgare”.

5 Av artikel 6 i samma förordning framgår följande:

”Om något annat inte följer av bestämmelserna i artikel 7, 8 och 46.4, skall denna förordning, både vad gäller de personer och de sakområden som den behandlar, ersätta bestämmelserna i alla konventioner om social trygghet mellan

a) två eller flera medlemsstater inbördes, …

…”

6 I artikel 7.2 c i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

”Utan hinder av bestämmelserna i artikel 6 skall följande fortfarande gälla:

…

c) vissa bestämmelser i de konventioner om social trygghet som medlemsstaterna ingått före denna förordnings tillämpningsdatum, förutsatt att de är mer gynnsamma för förmånstagarna eller om de tillkommit av särskilda historiska omständigheter och deras verkan är tidsbegränsad, under förutsättning att dessa bestämmelser finns på förteckningen i bilaga III.”

7 I artikel 10.1 första stycket i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

”Om något annat inte föreskrivs i denna förordning får [förmåner] vid … ålderdom … vilka förvärvats enligt en eller flera medlemsstaters lagstiftning inte minskas, ändras, innehållas, dras in med anledning av att mottagaren är bosatt inom en annan medlemsstat än den där institutionen med ansvar för betalningen finns.”

8 Bilaga 3 i denna förordning har rubriken ”Bestämmelser i de konventioner om social trygghet som fortsätter vara tillämpliga trots vad som sägs i artikel 6 i denna förordning; bestämmelser i de konventioner om social trygghet som inte är tillämpliga på alla personer som omfattas av förordningen”. Enligt punkt 6 i del A i denna bilaga, med rubriken ”Tjeckien – Slovakien”, gäller fortfarande bland annat artikel 20 i den bilaterala konventionen mellan Republiken Tjeckien och Republiken Slovakien (nedan kallad konventionen), som undertecknades den 29 oktober 1992, som en åtgärd för att reglera situationen efter delningen av Tjeckiska och slovakiska federativa republiken den 31 december 1992.

Konventionen

9 I artikel 20.1 i konventionen föreskrivs att ”försäkringsperioder som fullgjorts före dagen för delningen av Tjeckiska och slovakiska federativa republiken … ska betraktas som försäkringsperioder som fullgjorts i den konventionsstat i vilken den berördes arbetsgivare är hemmahörande dagen för delningen av Tjeckiska och slovakiska federativa republiken eller dagen närmast före den dagen”.

Nationell rätt

10 Enligt artikel 89.2 i Republiken Tjeckiens konstitution (grundlag nr 1/1993) är ”lagakraftvunna avgöranden från [Ústavní soud] … bindande för alla myndigheter och personer”.

11 I 28 § lag nr 155/1995 om ålderspension anges att ”en försäkrad person har rätt till ålderspension när han har fullgjort den försäkringsperiod som krävs och har uppnått föreskriven ålder samt, i förekommande fall, uppfyller övriga villkor i denna lag”.

12 Ústavní soud (den tjeckiska författningsdomstolen) fastställde i sitt avgörande av den 25 januari 2005 (III. ÚS 252/04) (nedan kallat Ústavní souds avgörande) att artikel 20.1 i konventionen ska tolkas så, att ”när en medborgare i Republiken Tjeckien uppfyller de lagstadgade villkoren för rätt till pension och denna rätt enligt nationell (tjeckisk) lag ger ett högre pensionsbelopp än enligt konventionen, är [správa] skyldigt att säkerställa att pension betalas ut motsvarande det högre beloppet enligt nationell lagstiftning och besluta att komplettera det pensionsbelopp som betalas av den andra parten med beaktande av det pensionsbelopp som i enlighet med konventionen utbetalas av den andra konventionsstaten, så att resultatet inte blir dubbel utbetalning av två pensioner av samma slag som beviljats på samma grund från två olika [socialförsäkringsorgan]”.

13 Utöver villkoret avseende tjeckiskt medborgarskap underställde Ústavní soud möjligheten att beviljas denna förmånliga beräkningsmetod ett annat kumulativt villkor, nämligen att den som ansöker om denna förmån ska vara bosatt i Republiken Tjeckien.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

14 Marie Landtová, som är en tjeckisk medborgare och bosatt i Republiken Tjeckien, arbetade från 1964 till den 31 december 1992 i Tjeckoslovakien. Efter delningen av denna stat arbetade hon fram till den 31 augusti 1993 i Republiken Slovakien och därefter, från och med den 1 september 1993, i Republiken Tjeckien.

15 Správa beviljade den 20 juni 2006 en partiell ålderspension (nedan kallad ålderspensionen) till Marie Landtová från och med den 31 mars 2006.

16 Správa fastställde ålderspensionen med tillämpning av artikel 20 i konventionen och bedömde att den försäkringsperiod som Marie Landtová hade fullgjort fram till den 31 december 1992 skulle värderas enligt det slovakiska systemet för social trygghet eftersom hennes arbetsgivare hade sitt hemvist i Republiken Slovakien.

17 Den 14 augusti 2006 bestred Marie Landtová det beviljade pensionsbeloppet genom att väcka talan vid Městský soud v Praze (domstolen i Prag). Hon ansåg att správa inte hade beaktat samtliga de försäkringsperioder hon hade fullgjort.

18 Městský soud v Praze upphävde den 23 maj 2007 správas beslut med tillämpning av Ústavní souds avgörande, enligt vilket správa, när en tjeckisk medborgare uppfyller de lagstadgade villkoren för rätt till pension och denna rätt enligt nationell lag ger ett högre pensionsbelopp än enligt konventionen, är skyldigt att säkerställa att pension

betalas ut motsvarande det högre beloppet. Městský soud v Praze bedömde följaktligen att den ålderspension som správa beviljat Marie Landtová måste höjas till det belopp som sökanden skulle ha haft rätt till om hon hade fullgjort hela försäkringsperioden till och med den 31 december 1992 inom ramen för det sociala trygghetssystemet i Republiken Tjeckien.

19 Správa överklagade denna dom till Nejvyšší správní soud (högsta förvaltningsdomstolen).

20 Nejvyšší správní soud upphävde genom dom av den 16 januari 2008 den dom som Městský soud v Praze meddelat och återförvisade målet till sistnämnda domstol för fortsatt handläggning. Nejvyšší správní soud ifrågasatte huruvida Ústavní souds avgörande, och den förmånliga behandling som sålunda beviljas tjeckiska medborgare, var förenligt med principen om likabehandling enligt artikel 3.1 i förordning nr 1408/71.

21 Městský soud v Praze vidhöll sin uppfattning och bedömde med hänvisning till Ústavní souds avgörande att správa borde höja det pensionsbelopp som Marie Landtová beviljats till det belopp som hon skulle ha uppburit om hon varit ansluten till det tjeckiska systemet för social trygghet under hela perioden.

22 Správa överklagade på nytt till Nejvyšší správní soud och gjorde gällande att skyldigheten att höja ålderspensionen, för enbart tjeckiska medborgare som är bosatta i Tjeckien, vilkas försäkringsperioder har fullgjorts före delningen av Tjeckiska och slovakiska federativa republiken och ska värderas enligt artikel 20 i konventionen, står i strid med principen om likabehandling enligt artikel 3 i förordning nr 1408/71. En

sådan skyldighet innebär även att slovakiska försäkringsperioder beaktas för att höja tjeckiska ålderspensioner trots att samma period inte får beaktas två gånger enligt artikel 12 i förordning nr 1408/71.

23 Enligt Nejvyšší správní soud beaktar správa, med tillämpning av Ústavní souds avgörande, försäkringsperioder som har fullgjorts, av den som ansöker om ålderspension, inom ramen för Tjeckoslovakiens system för social trygghet, trots den behörighet som slovakiska socialförsäkringsmyndigheter har i detta avseende enligt artikel 20 i konventionen. Detta innebär inte endast en risk för att kriteriet för att avgöra vilken medlemsstat som är behörig att beakta försäkringsperioder ändras, utan riskerar även att medföra att en och samma försäkringsperiod beaktas två gånger.

24 Även om den hänskjutande domstolen inte bestrider den omständigheten att Marie Landtová uppfyller samtliga villkor för en höjning av pensionsbeloppet, anser denna domstol att villkoret avseende tjeckiskt medborgarskap står i strid med artikel 12 EG och artikel 3 i förordning nr 1408/71. Detta villkor innebär nämligen att medborgare från andra medlemsstater missgynnas fastän de uppfyller de andra villkoren för att beviljas den ifrågavarande förmånen. Det finns även skäl att pröva huruvida villkoret avseende medborgarskap är förenligt med artikel 10.1 i förordning nr 1408/71.

25 Det är mot denna bakgrund som Nejvyšší správní soud har beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Ska punkt 6 i del A i bilaga III jämförd med artikel 7.2 c i rådets förordning (EG) nr 1408/71 … enligt vilken kriteriet för att bestämma vilken efterträdande stat som är behörig att beakta försäkringsperioder som fullgjorts av anställda till och

med den 31 december 1992 inom ramen för det sociala trygghetssystemet i f.d. Tjeckiska och slovakiska federativa republiken fortfarande är tillämpligt, tolkas så, att den hindrar tillämpning av en nationell rättsregel enligt vilken ett tjeckiskt socialförsäkringsorgan, när det gäller rätten till en förmån och fastställandet av dess belopp, ska beakta en försäkringsperiod som fullgjorts i f.d. Tjeckiska och slovakiska federativa republiken till och med den 31 december 1992 i dess helhet, även om det enligt ovannämnda kriterium är ett socialförsäkringsorgan i Republiken Slovakien som är behörigt att beakta denna period?

2) Om den första frågan besvaras nekande, ska artikel 12 EG jämförd med artiklarna 3.1, 10 och 46 i rådets förordning (EG) nr 1408/71 … tolkas så, att den hindrar att en försäkringsperiod som fullgjorts inom ramen för det sociala trygghetssystemet i f.d. Tjeckiska och slovakiska federativa republiken till och med den 31 december 1992, och som redan har beaktats en gång i samma utsträckning vid fastställandet av förmåner inom ramen för det sociala trygghetssystemet i Republiken Slovakien, vid fastställandet av rätten till ålderspension och pensionsbeloppet beaktas i sin helhet i enlighet med ovannämnda nationella regel endast avseende tjeckiska medborgare bosatta i Tjeckien?”

Huruvida tolkningsfrågorna kan tas upp till sakprövning

26 Republiken Slovakien har ifrågasatt huruvida de ställda frågorna kan tas upp till sakprövning och har anfört att den tolkning av principen om icke-diskriminering som efterfrågas av den hänskjutande domstolen inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller föremålet för talan, eftersom Marie Landtová uppfyller

samtliga villkor för att beviljas tillägg till sin tjeckiska ålderspension, vilka uppställs i Ústavní souds avgörande, och hon har således inte utsatts för någon diskriminering.

27 Enligt fast rättspraxis ankommer det uteslutande på den nationella domstolen, vid vilken tvisten anhängiggjorts och vilken har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som om de frågor som ställs till domstolen är relevanta (se, bland annat, dom av den 15 juni 2006 i mål C-466/04, Acereda Herrera, REG 2006, s. I-5341, punkt 47).

28 När de ställda frågorna avser tolkningen av gemenskapsrätten är domstolen följaktligen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 mars 2001 i mål C-379/98, PreussenElektra, REG 2001, s. I-2099, punkt 38, och av den 10 mars 2009 i mål C-169/07, Hartlauer, REG 2009, s. I-1721, punkt 24). Detta är dock inte fallet, bland annat när frågan är hypotetisk eller den unionsrättsliga bestämmelse som ska tolkas av domstolen, eller vars giltighet ska prövas, inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller föremålet för talan vid den nationella domstolen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2010 i de förenade målen C-92/09 och C-93/09, Volker und Markus Schecke och Eifert, REU 2010, s. I-11063, punkt 40).

29 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 30 i sitt förslag till avgörande är detta emellertid inte fallet här. Även om Marie Landtová visserligen gynnas av Ústavní souds avgörande, har detta ifrågasatts såväl av správa som av den hänskjutande domstolen.

30 Begäran om förhandsavgörande ska således tas upp till sakprövning.

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

31 Den hänskjutande domstolen har ställt den första tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida punkt 6 i del A i bilaga III till förordning nr 1408/71 jämförd med artikel 7.2 c i samma förordning ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell bestämmelse, såsom den i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken ett tillägg till ålderspensionen ska betalas när det pensionsbelopp som har beviljats enligt artikel 20 i konventionen är lägre än det belopp som skulle ha uppburits om ålderspensionen hade beräknats enligt lagstiftningen i Republiken Tjeckien.

32 Enligt de ovannämnda bestämmelserna i förordning nr 1408/71 ska artikel 20 i konventionen fortsätta att gälla. I denna artikel föreskrivs att det avgörande kriteriet för att bedöma vilket socialförsäkringssystem som ska gälla och vilka myndigheter som är behöriga att bevilja socialförsäkringsförmåner är arbetsgivarens hemvist vid tidpunkten då Tjeckiska och slovakiska federativa republiken delades.

33 Av beslutet om hänskjutande framgår att den första frågan har uppkommit till följd av att tillämpningen av Ústavní souds avgörande riskerar att leda till att en och samma försäkringsperiod beaktas två gånger samt till att kriteriet enligt artikel 20 i konventionen ändras.

34 Såsom framgår av de handlingar som inkommit till domstolen ska artikel 20 i konventionen enligt Ústavní soud tolkas så, att när en tjeckisk medborgare uppfyller lagstadgade villkor för rätt till pension och denna rätt enligt nationell tjeckisk lag ger

ett högre pensionsbelopp än enligt konventionen, är spåra skyldigt att säkerställa att pension betalas ut motsvarande det högre beloppet enligt nationell lagstiftning och besluta att komplettera det pensionsbelopp som betalas av den andra parten. Spåra är även skyldigt att beakta det pensionsbelopp som i enlighet med konventionen utbetalas av den andra konventionsstaten, så att resultatet inte blir dubbel utbetalning av två pensioner av samma slag som beviljats på samma grund av två olika socialförsäkringsorgan.

35 Det framgår tydligt av Ústavní souds praxis att den regel om kompetensfördelning mellan de tjeckiska och de slovakiska socialförsäkringsmyndigheterna vad avser tillgodoräknande av fullgjorda försäkringsperioder före delningen av Tjeckiska och slovakiska federativa republiken, som införts genom artikel 20 i konventionen, varken ifrågasätts eller ändras. Syftet med Ústavní souds praxis är nämligen enbart att det tjeckiska pensionsbeloppet som beviljas genom tillämpning av konventionen ska höjas till det belopp som skulle ha beviljats om endast intern rätt tillämpades.

36 Såsom generaladvokaten har framfört i punkt 37 i sitt förslag till avgörande innebär systemet med tillägget inte något ifrågasättande av vilket system som är tillämpligt eller vilka myndigheter som är behöriga enligt konventionen, utan gör det möjligt att efter tillämpning av denna konvention vända sig till ett annat socialförsäkringsorgan och ansöka om en förmån som kompletterar den allmänna förmånen.

37 Ústavní soud har, såsom Europeiska kommissionen har anfört, begränsat sig till att fastställa att det är nödvändigt att höja beloppet på den tjeckiska ålderspension som har beviljats med tillämpning av artikel 20 i konventionen till det belopp som en ansluten person skulle ha kunnat erhålla om pensionsbeloppet hade beräknats enbart med tillämpning av interna rättsregler, när detta belopp är högre än det som följer av bestämmelser i konventionen.

38 Det rör sig således varken om beviljande av en parallell tjeckisk ålderspension eller ett beaktande av en och samma försäkringsperiod två gånger, utan enbart om att kompensera för en objektivt konstaterad skillnad mellan förmåner med olika ursprung.

39 Detta tillvägagångssätt innebär att ”kumulering av tillämpliga nationella lagstiftningar” kan undvikas, i enlighet med det syfte som anges i åttonde skälet till förordning nr 1408/71, och strider inte mot det kriterium för kompetensfördelning som fastställs genom artikel 20 i konventionen och som vidhålls med tillämpning av artikel 7.2 c i förordning nr 1408/71, jämförd med punkt 6 i del A i bilaga III till samma förordning.

40 Mot bakgrund av ovanstående överväganden ska den första frågan besvaras enligt följande. Punkt 6 i del A i bilaga III till förordning nr 1408/71, jämförd med artikel 7.2 c i samma förordning, utgör inte hinder för en nationell regel, såsom den i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken ett tillägg till ålderspensionen ska betalas när det pensionsbelopp som beviljats enligt artikel 20 i konventionen är lägre än det belopp som skulle ha uppburits om ålderspensionen hade beräknats enligt lagstiftningen i Republiken Tjeckien.

Den andra frågan

Huruvida diskriminering föreligger

41 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida Ústavní souds avgörande, som innebär att endast personer med tjeckiskt medborgarskap som är bosatta i Republiken Tjeckien kan beviljas ett tillägg till

ålderspensionen, utgör en diskriminering som är oförenlig med artikel 12 EG och med bestämmelserna i artikel 3.1 och 10 i förordning nr 1408/71.

42 Det ska erinras om att syftet med artikel 3.1 i förordning nr 1408/71, såsom domstolen vid upprepade tillfällen har slagit fast, är att i enlighet med artikel 39 EG säkerställa likabehandling i fråga om social trygghet utan avseende på nationalitet till förmån för de personer på vilka förordningen är tillämplig, genom att avskaffa all sådan diskriminering i detta avseende som följer av medlemsstaternas nationella lagstiftning (dom av den 18 januari 2007 i mål C-332/05, Celozzi, REG 2007, s. I-563, punkt 22).

43 Av handlingarna i målet framgår emellertid obestridligen att Ústavní souds avgörande innebär en diskriminering på grund av nationalitet mellan de personer som har medborgarskap i medlemsstaten och de som inte har sådant medborgarskap.

44 Vad beträffar villkoret avseende hemvist i Republiken Tjeckien, ska det vidare erinras om att principen om likabehandling i nämnda artikel 3.1 inte bara förbjuder öppen diskriminering på grund av nationalitet mellan förmånstagarna av de sociala trygghetssystemen, utan även all dold diskriminering som, genom tillämpning av andra särskiljningskriterier, i praktiken leder till samma resultat (domen i det ovannämnda målet Celozzi, punkt 23).

45 Såsom indirekt diskriminerande ska därför sådana nationella villkor anses som visserligen gäller oberoende av medborgarskapet men som väsentligen eller till största delen drabbar migrerande arbetstagare, och sådana villkor som gäller utan åtskillnad men som lättare kan uppfyllas av arbetstagare som är medborgare i landet än av migrerande arbetstagare. Såsom indirekt diskriminerande ska även sådana villkor anses som innebär en risk för att särskilda nackdelar uppkommer för migrerande arbetstagare (domen i det ovannämnda målet Celozzi, punkt 24).

46 Så är fallet vad avser ett sådant bosättningsvillkor såsom det som är aktuellt i målet vid den nationella domstolen, vilket i huvudsak drabbar migrerande arbetstagare som är bosatta i andra medlemsstater än i sitt ursprungsland.

47 Ingen omständighet som kan rättfärdiga en sådan diskriminering har åberopats inför domstolen.

48 Det ska även erinras om att en princip om bortseende från krav på bosättning fastställs i artikel 10.1 i förordning nr 1408/71 för att skydda berörda personer mot skada till följd av att de flyttar från en medlemsstat till en annan.

49 Av det ovanstående följer att Ústavní souds avgörande innebär både en direkt diskriminering på grund av nationalitet och en indirekt diskriminering på grund av nationalitet, till följd av detta krav på bosättning, av personer som har utnyttjat sin rätt till fri rörlighet.

Följderna av att en diskriminering fastställts föreligga

50 Mot bakgrund av att den regel som följer av Ústavní souds avgörande har fastställts vara diskriminerande, ska domstolen pröva vilka praktiska konsekvenser detta får både för personer som har missgynnats till följd av regelns tillämpning och för personer som, i likhet med Marie Landtová, har dragit fördel därav.

51 Vad beträffar följderna av att principen om likabehandling har åsidosatts, ska det erinras om att i en situation som den i målet vid den nationella domstolen, när diskriminering i strid med unionsrätten föreligger och några bestämmelser för att undanröja

denna inte har antagits, kan iakttagandet av likhetsprincipen endast säkerställas genom att de som drabbats av denna diskriminering tillerkänns samma förmåner som de som behandlats mer förmånligt får, vilket är det enda system som man kan söka vägledning i när unionsrätten inte har tillämpats korrekt (se dom av den 26 januari 1999 i mål C-18/95, Terhoeve, REG 1999, s. I-345, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

52 När det gäller följderna, av att den regel som följer av Ústavní souds avgörande har konstaterats vara diskriminerande, för sådana personer som Marie Landtová, vilka har gynnats av densamma, ska det framhållas att även om den myndighet som är behörig att bevilja pensionen inte enligt nationell rätt lagligen kan neka personer som tillhör den missgynnade kategorin förmånen av detta tillägg finns det inget som hindrar att denna rätt bibehålls för personer som redan har rätt till denna förmån med tillämpning av den nationella regeln.

53 Under förutsättning att de allmänna principerna i unionsrätten efterlevs utgör denna inte hinder mot att det för att åstadkomma likabehandling vidtas åtgärder genom vilka förmånerna för de tidigare gynnade personerna minskas (se dom av den 28 september 1994 i mål C-200/91, REG 1994, s. I-4389; svensk specialutgåva s. I-89, punkt 33). Om sådana åtgärder inte har vidtagits ställer unionsrätten emellertid inte några krav på att den kategori personer som redan har rätt till sådana förmåner helt berövas ett tillägg till socialförsäkringsförmånerna.

54 Den andra tolkningsfrågan ska mot bakgrund av ovanstående överväganden besvaras enligt följande. Artikel 3.1 jämförd med artikel 10 i förordning nr 1408/71 utgör hinder för en nationell regel, såsom den i målet i den nationella domstolen, enligt vilken tillägg till ålderspensionen endast kan beviljas tjeckiska medborgare som är bosatta i Republiken Tjeckien, utan att detta nödvändigtvis innebär att en person som uppfyller dessa två villkor ska berövas denna förmån enligt unionsrätten.

Rättegångskostnader

55 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) **Punkt 6 i del A i bilaga III till rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 629/2006 av den 5 april 2006, jämförd med artikel 7.2 c i samma förordning, utgör inte hinder för en nationell regel, såsom den i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken ett tillägg till ålderspensionen ska betalas när det pensionsbelopp som beviljats enligt artikel 20 i den bilaterala konventionen mellan Republiken Tjeckien och Republiken Slovakien, som undertecknades den 29 oktober 1992, som en åtgärd för att reglera situationen efter delningen av Tjeckiska och slovakiska federativa republiken den 31 december 1992, är lägre än det belopp som skulle ha uppburits om ålderspensionen hade beräknats enligt lagstiftningen i Republiken Tjeckien.**

2) **Artikel 3.1 jämförd med artikel 10 i förordning nr 1408/71, i dess lydelse enligt förordning (EG) nr 629/2006, utgör hinder för en nationell regel, såsom**

den i målet i den nationella domstolen, enligt vilken tillägg till ålderspensionen endast kan beviljas tjeckiska medborgare som är bosatta i Republiken Tjeckien, utan att detta nödvändigtvis innebär att en person som uppfyller dessa två villkor ska berövas denna förmån enligt unionsrätten.

Underskrifter